WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)
z dnia 11 lipca 2006 r.*

W sprawie T-252/04

Caviar Anzali SAS, z siedzibą w Colombes (Francja), reprezentowana przez adwokata J.F. Jésusa,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez A. Folliarda-Monguirala, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

* Język postępowania: francuski.

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM była:

Novomarket, SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania),

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 kwietnia 2004 r. (sprawa R 479/2003-2) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Caviar Anzali SAS a Novomarket, SA,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: J.D. Cooke, prezes, R. García-Valdecasas i I. Labucka, sędziowie,
sekretarz: B. Pastor, zastępca sekretarza,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 18 czerwca 2004 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 7 września 2004 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 listopada 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuł 59, art. 62 ust. 1 i art. 74 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1), z późniejszymi zmianami, stanowią:

„*Artykuł 59*

Termin i forma odwołania

Odwołanie [do izby odwoławczej] wnosi się na piśmie do Urzędu [Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)], w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, której odwołanie dotyczy. Odwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty. Pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania wnosi się w terminie czterech miesięcy od daty zawiadomienia o decyzji.

[...]

Artykuł 62

Decyzje w sprawie odwołań

1. Po rozpatrzeniu odwołania co do istoty izba odwoławcza podejmuje decyzję w sprawie odwołania. Izba odwoławcza może albo skorzystać z uprawnień w granicach kompetencji posiadanych przez instancję, która podjęła zaskarżoną decyzję, albo przekazać sprawę do wspomnianej instancji w celu dalszego postępowania.

[...]

Artykuł 74

Badanie przez Urząd stanu faktycznego z urzędu

1. W trakcie postępowania Urząd bada stan faktyczny z urzędu; jednakże w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Urząd ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia.

2. Urząd może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie".

Okoliczności powstania sporu

2 W dniu 18 kwietnia 2001 r. Novomarket SA (zwana dalej „drugą stroną postępowania przed OHIM") dokonała, na podstawie rozporządzenia nr 40/94, zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

3 Zgłoszenie dotyczyło przedstawionego poniżej oznaczenia graficznego:

4 Towary i usługi, dla których dokonano zgłoszenia, należą do klas 29 („kawior, ryby i ryby konserwowane, konserwowana ikra rybia i owoce morza, konserwowane owoce morza"), 31 („ikra rybia i owoce morza") oraz 35 („usługi informacyjne i doradcze związane ze sprzedażą detaliczną, importem i eksportem oraz zarządzaniem przedsiębiorstwem) Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków towarowych z dnia 15 czerwca 1957 r., w uzupełnionym i zmienionym brzmieniu.

5 W dniu 6 maja 2002 r. Caviar Anzali SAS wniosła sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego. Sprzeciw dotyczył jedynie części towarów wskazanych w zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego, a mianowicie:

— „kawioru, ryb i ryb konserwowanych, konserwowanej ikry rybiej i owoców morza i konserwowanych owoców morza", należących do klasy 29;

— „ikry rybiej i mięczaków", należących do klasy 31.

6 Podstawę sprzeciwu stanowiło prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, dotyczące zgłoszonego znaku towarowego i wcześniejszego znaku towarowego, z którego rejestracji uprawniona jest skarżąca. Wcześniejszym znakiem towarowym, zarejestrowanym we Francji pod nr 92 432 018 z datą zgłoszenia 28 sierpnia 1992 r. dla kawioru (klasa 29) i będącym przedmiotem rejestracji międzynarodowej nr 597 147 z datą zgłoszenia 18 lutego 1993 r. dla tego samego towaru, jest przedstawiony poniżej graficzny znak towarowy CAVIAR ASTARA:

7 Sprzeciw sporządzony był w języku francuskim i dołączono do niego (jako dowód rejestracji wcześniejszych znaków towarowych) kopię świadectwa rejestracji z dnia 19 listopada 2001 r., wydaną przez Institut national de la propriété industrielle (francuski krajowy instytut własności intelektualnej) — francuski organ właściwy w sprawach rejestracji znaków towarowych, oraz wyciąg z międzynarodowego rejestru znaków towarowych opatrzony datą 14 listopada 2001 r., wydany przez Światową Organizację Własności Intelektualnej (WIPO), również w języku francuskim.

8 W dniu 18 czerwca 2002 r. Wydział Sprzeciwów OHIM zwrócił się do skarżącej o dokonanie wyboru języka postępowania między angielskim a hiszpańskim, informując ją jednocześnie, że wszelka przyszła korespondencja będzie musiała być prowadzona w języku postępowania lub przetłumaczona na ten język. W odpowiedzi skarżąca skierowała w dniu 1 lipca 2002 r. sprzeciw zredagowany w języku angielskim.

9 W dniu 14 października 2002 r. Wydział Sprzeciwów powiadomił skarżącą o tym, że przysługujący jej termin na przedstawienie okoliczności faktycznych, dowodów i uwag na poparcie sprzeciwu upływa w dniu 15 lutego 2003 r. W piśmie skierowanym przez Wydział Sprzeciwów znalazł się następujący zapis:

„Jeśli nie wskażecie Państwo okoliczności faktycznych, dowodów i argumentów w zakreślonym terminie, [OHIM] wyda decyzję w przedmiocie sprzeciwu na podstawie tych dowodów, którymi dysponuje. Jeśli dokumenty konieczne do wykazania istnienia praw wcześniejszych stanowiących podstawę sprzeciwu lub do wykazania, że wystąpiły niezbędne przesłanki, potwierdzające trafność podniesionych zarzutów, nie zostaną przedstawione w zakreślonym wyżej terminie, sprzeciw zostanie odrzucony bez jego merytorycznego rozpatrzenia.

[...]

Zwracamy uwagę, że wszystkie dokumenty powinny być przedstawione w języku postępowania lub powinno im towarzyszyć tłumaczenie. [OHIM] nie weźmie pod uwagę dokumentów, które nie będą przetłumaczone na język postępowania [...].

Tłumaczenie jest także wymagane w odniesieniu do wszelkich dokumentów lub zaświadczeń, które od tej chwili dołączane będą do akt sprawy, nie będąc sporządzonymi w języku postępowania [...]. Tłumaczenie takie należy przedstawić w formie oddzielnego dokumentu, który formą i treścią wiernie odpowiada oryginałowi. Powinno ono zawierać wszystkie istotne elementy, o których mowa w załączonych objaśnieniach.

[...]

W przeciwnym razie [OHIM] nie weźmie pod uwagę dokumentów nieprzetłumaczonych i wyda decyzję w przedmiocie sprzeciwu, biorąc za podstawę taki stan sprawy, jak gdyby dokumenty te nie zostały w ogóle przedstawione.

10 Do pisma z dnia 14 października 2002 r. załączono objaśnienia dotyczące dowodów, jakie należy przedstawić w uzasadnieniu sprzeciwu. W piśmie tym czytamy:

„Tłumaczenia: jeśli konieczne jest przetłumaczenie świadectwa rejestracji (lub innego równoważnego dokumentu) na język postępowania, wnoszący sprzeciw powinien przetłumaczyć wszystkie dokumenty, których lista znajduje się w zamieszczonej powyżej rubryce [„Okoliczności wymagające dowodu"] dotyczącej art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, przyjmując dla każdego z dokumentów standardową nazwę, co jest konieczne, aby móc w sposób wyraźny i jednoznaczny określić, jakiego rodzaju informacji on dotyczy. Jedynie wskazówki administracyjne nie mające znaczenia dla sprzeciwu nie muszą być tłumaczone".

11 W zakreślonym terminie, który upłynął w dniu 15 lutego 2003 r. (zob. pkt 9 powyżej), skarżąca nie wskazała ani faktów, ani dowodów, ani dodatkowych uwag.

12 W dniu 10 kwietnia 2003 r. Wydział Sprzeciwów przekazał skarżącej uwagi przedstawione przez drugą stronę postępowania przed OHIM, zaznaczając:

„Zwraca się uwagę, że nie ma już możliwości wymiany dalszych uwag. [OHIM] informuje, że wyda on decyzję, w której odrzuci sprzeciw jako bezzasadny, z uwagi na to, że nie przedstawiono dowodu istnienia wcześniejszych praw w wyznaczonym przez [OHIM] terminie. Jeśli nie zgadzacie się Państwo z tym rozstrzygnięciem, z chwilą wydania decyzji przysługuje Państwu prawo odwołania (art. 57 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94)".

13 W dniu 14 kwietnia 2003 r. skarżąca przedstawiła w odpowiedzi na pismo OHIM tłumaczenia na język angielski świadectw rejestracji, które były wcześniej przedstawione w języku francuskim.

14 W dniu 11 czerwca 2003 r. Wydział Sprzeciwów OHIM odrzucił sprzeciw, stwierdzając, że skarżąca nie przedstawiła dokumentów niezbędnych do wykazania istnienia praw wcześniejszych, na które powołano się w sprzeciwie. Nie wziął on pod uwagę tłumaczeń przedstawionych w dniu 14 kwietnia 2003 r. z uwagi na to, że złożono je po upływie terminu zakreślonego celem wykazania zasadności twierdzeń zawartych w sprzeciwie. Wydział Sprzeciwów stwierdził, że skarżąca wybrała jako język postępowania angielski, że wiedziała o konieczności przedstawienia tłumaczeń dokumentów, zgodnie z zasadą 17 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 (Dz.U. L 303, str. 91), oraz że wyznaczono jej termin na przedstawienie stanu faktycznego, dowodów, uwag oraz tłumaczeń, zgodnie z zasadą 20 ust. 3, zasadą 16 ust. 3 oraz zasadą 17 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95.

15 W dniu 5 sierpnia 2003 r. skarżąca odwołała się od decyzji Wydziału Sprzeciwów. Do pisma zawierającego uzasadnienie odwołania dołączyła ona ponownie świadectwa rejestracji wraz z ich tłumaczeniem na język angielski.

16 W dniu 19 kwietnia 2004 r. Druga Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołanie skarżącej decyzją R 479/2003-2 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"). Izba Odwoławcza stwierdziła, że Wydział Sprzeciwów mógł zasadnie odrzucić sprzeciw bez merytorycznego rozpatrzenia sprawy z uwagi na to, że skarżąca nie przedstawiła tłumaczeń świadectw rejestracji w zakreślonym terminie. Izba Odwoławcza stwierdziła, że Wydział Sprzeciwów prawidłowo powiadomił skarżącą o wymogach związanych z tłumaczeniami i o konsekwencjach niezastosowania się do tych wymogów, lecz skarżąca ani nie przedstawiła tych tłumaczeń w zakreślonym terminie, ani nie wniosła o wyznaczenie w tym celu terminu dodatkowego. Wreszcie, Izba Odwoławcza nie dopuściła dowodów w postaci tłumaczeń świadectw rejestracji załączonych do pisma zawierającego uzasadnienie odwołania, z uwagi na to, że zostały one przedstawione po upływie terminu zakreślonego przez Wydział Sprzeciwów na podstawie zasady 17 ust. 2 oraz zasady 20 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.

Żądania stron

17 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

18 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania;

— na wypadek stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji — obciążenie drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Co do prawa

19 Na poparcie skargi skarżąca podnosi zasadniczo trzy zarzuty mające uzasadnić żądanie stwierdzenia nieważności decyzji. W ramach zarzutu pierwszego wskazuje ona na naruszenie przepisów rozporządzeń nr 40/94 i 2868/95 dotyczących dewolutywności postępowania przed izbą odwoławczą. Drugi zarzut dotyczy naruszenia ogólnej zasady równego traktowania. W ramach zarzutu trzeciego skarżąca wskazuje na naruszenie zasady dobrej administracji oraz sprzeciwienie się „duchowi" rozporządzeń nr 40/94 i 2868/95.

Argumentacja stron

20 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza przepisy dotyczące kompetencji izby odwoławczej. Powołuje się ona na motyw dwunasty oraz na art. 57 ust. 1 i art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, a także na

zasadę 49 ust. 2 oraz zasadę 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95. Z przepisów tych wynika, że izba odwoławcza sprawuje zupełną i autonomiczną kontrolę nad decyzjami wydziału sprzeciwów. Kontrola ta nie ogranicza się do kontroli zgodności z prawem zaskarżonych decyzji, lecz z uwagi na dewolutywność postępowania odwoławczego obejmuje ona ponowne rozpoznanie sprawy, w którego ramach izba odwoławcza ma obowiązek rozpoznać w całości początkowy wniosek, mając na względzie przedstawione w odpowiednim terminie dowody.

21 Zdaniem skarżącej izba odwoławcza obowiązana jest, na podstawie zasady 49 ust. 2 oraz zasady 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, powiadomić wnoszącego odwołanie o wszelkich brakach związanych z przedstawieniem dowodu lub dostarczeniem tłumaczeń. Tymczasem w sprawie niniejszej Izba Odwoławcza, która po raz drugi otrzymała tłumaczenia jako załącznik do pisma zawierającego uzasadnienie odwołania, nie zasygnalizowała skarżącej wystąpienia jakichkolwiek problemów. Skarżąca jest zdania, że gdyby nie było możliwe ponowne rozpoznanie początkowego wniosku wraz z załączonymi dokumentami, pozwoliłoby to wydziałowi sprzeciwów na zajęcie wobec wnoszącego sprzeciw uprzywilejowanej pozycji, jako że informując o możliwości wniesienia odwołania, wiedziałby on o tym, że to odwołanie do izby odwoławczej skazane jest na niepowodzenie. Nie wzywając skarżącej do uzupełnienia stwierdzonych braków, Izba Odwoławcza pozbawiła ją możliwości skutecznego wykonywania przysługującego jej prawa do odwołania.

22 OHIM twierdzi, że Izba Odwoławcza prawidłowo odrzuciła przedstawione jej tłumaczenia.

23 OHIM jest zdania, że wyroku Sądu z dnia 23 września 2003 r. w sprawie T-308/01 Henkel przeciwko OHIM — LHS (UK) (KLEENCARE) (Rec. str. II-3253) nie można interpretować jako upoważniającego stronę do przedstawienia stanu faktycznego i dowodów na poparcie sprzeciwu po raz pierwszy — lub w stosownych przypadkach, po raz drugi — w postępowaniu przed izbą odwoławczą, jeśli strona ta nie zastosowała się do terminu wyznaczonego jej na przedstawienie tego stanu faktycznego i dowodów w postępowaniu przed wydziałem sprzeciwów.

24 OHIM uważa, że terminy wyznaczane na podstawie zasad 16, 17, 20 i 22 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 są terminami prekluzyjnymi. Jeśli, jak w sprawie niniejszej, niedochowanie terminu powoduje wygaśnięcie prawa z uwagi na prekluzyjność terminu, OHIM nie może skorzystać z dyskrecjonalnych uprawnień przysługujących mu na podstawie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, aby podjąć decyzję o dopuszczeniu albo niedopuszczeniu dowodów, które nie zostały przedstawione w odpowiednim terminie. Wniosek taki potwierdza treść wskazanego wyżej art. 74 ust. 2, który stosuje się jedynie wówczas, gdy dowody nie zostały przedstawione w „odpowiednim terminie", nie zaś gdy zostały one przedstawione „po terminie".

25 OHIM jest zdania, że wszczęcie postępowania odwoławczego nie może powodować ponownego rozpoczęcia biegu terminów wyznaczonych przez wydział sprzeciwów. Takie rozwiązanie spowodowałoby wydłużenie postępowań — sprzeczne co do zasady z zasadą pewności prawa — skutkujące niemożnością zakończenia postępowania w rozsądnym terminie. OHIM uważa, że wniesienie odwołania nie może wywoływać retroaktywnych skutków, które znosiłyby konsekwencje niezastosowania się do terminu wyznaczonego w pierwszej instancji. W przeciwnym razie przepisy dotyczące terminów byłyby pozbawione skuteczności. Taka wykładnia zgodna jest z linią orzecznictwa zapoczątkowaną rozstrzygnięciem Sądu zawartym w wyroku z dnia 23 października 2002 r. w sprawie T-388/00 Institut für Lernsysteme przeciwko OHIM — Educational Services (ELS), Rec. str. II-4301, pkt 29.

26 OHIM uzasadnia niedopuszczalność dowodu z tłumaczeniem również koniecznością poszanowania prawa do obrony zgłaszającego znak oraz przestrzegania zasady równości broni obydwu stron postępowania. OHIM uważa, po pierwsze, że poszanowanie prawa do obrony przysługującego zgłaszającemu znak do rejestracji wymaga, by od początku postępowania w sprawie sprzeciwu mógł on mieć pewność co do istnienia i dokładnego zakresu ochrony wcześniejszego prawa, na które powołano się w sprzeciwie, co w sprawie niniejszej nie miało miejsca. Po drugie, OHIM jest zdania, że gdyby po odrzuceniu sprzeciwu wnoszący sprzeciw miał możliwość uzupełnić a posteriori brak polegający na nieprzedstawieniu tłumaczeń, doszłoby do naruszenia zasady równości broni stron postępowania. Wnoszący

sprzeciw, który dopuścił się niedbalstwa, nie może tego faktu usprawiedliwiać koniecznością umożliwienia mu wykonywania jego prawa do bycia wysłuchanym. Prawo to wyczerpuje się bowiem z chwilą upływu terminów wyznaczonych przez OHIM, chyba że zaszły szczególne okoliczności, jak np. rzeczywista niemożność przedstawienia danych faktów lub dowodów w zakreślonym terminie lub ujawnienie się nowych okoliczności i dowodów w toku postępowania.

27 W ocenie OHIM istnienie funkcjonalnej ciągłości między wydziałem sprzeciwów a izbą odwoławczą nie pozwala na ograniczanie praw do obrony drugiej strony postępowania przed OHIM. Przeciwnie, funkcjonalna ciągłość wymaga przyjęcia identycznych zasad postępowania w kwestii terminów, co oznacza, że konsekwencje prawne niezastosowania się do terminu utrzymują się w postępowaniu przed izbą odwoławczą.

28 OHIM zaprzecza, by zasada 49 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 nakładała na izbę odwoławczą obowiązek powiadomienia odwołującego się o brakach związanych z tłumaczeniami. OHIM twierdzi, że z linii orzecznictwa zapoczątkowanej rozstrzygnięciem Sądu zawartym w wyroku z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie T-232/00 Chef Revival USA przeciwko OHIM — Massagué Marín (Chef), Rec. str. II-2749 wynika, iż obowiązek powiadomienia o brakach sprzeciwu dotyczy wyłącznie braków wpływających na dopuszczalność sprzeciwu z wyłączeniem kwestii merytorycznych. OHIM (wydziały sprzeciwów i izby odwoławcze) nie mają obowiązku informować wnoszącego sprzeciw o brakach związanych z dowodem istnienia wcześniejszego prawa lub jego tłumaczeniem, albowiem są to kwestie dotyczące meritum sprzeciwu.

Ocena Sądu

29 Artykuł 62 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 stanowi, że izba odwoławcza może albo skorzystać z uprawnień przysługujących instancji, która podjęła zaskarżoną decyzję, albo przekazać sprawę do wspomnianej instancji w celu dalszego postępowania. Z przepisu tego oraz z pozostałych przepisów rozporządzenia 40/94 wynika, że

rozpatrująca odwołanie izba odwoławcza posiada te same uprawnienia co instancja, która wydała będącą przedmiotem odwołania decyzję. Z tych samych przepisów wynika też, że badanie, które ta izba odwoławcza jest zobowiązana przeprowadzić, obejmuje wszystkie będące przedmiotem sporu kwestie według stanu na dzień wydawania przez nią rozstrzygnięcia.

30 Z artykułu tego oraz z utrwalonego orzecznictwa wynika także, że między poszczególnymi jednostkami OHIM (czyli ekspertem, wydziałem sprzeciwów, wydziałem administracji znaków towarowych i prawnym oraz wydziałami unieważnień z jednej strony a izbami odwoławczymi z drugiej strony) istnieje funkcjonalna ciągłość (zob. ww. wyrok w sprawie KLEENCARE, pkt 25 oraz przywołane tam orzecznictwo).

31 Z zasady ciągłości funkcjonalnej między instancjami OHIM wynika, że w toczących się przed izbami odwoławczymi postępowaniach w sprawie kontroli decyzji wydawanych przez jednostki OHIM orzekające w pierwszej instancji, izby te zobowiązane są oprzeć rozstrzygnięcie na wszystkich elementach stanu faktycznego i prawnego, które strony wskazały czy to w postępowaniu przed jednostką orzekającą w pierwszej instancji, czy w postępowaniu odwoławczym [ww. wyrok w sprawie KLEENCARE, pkt 32 oraz wyroki Sądu: z dnia 1 lutego 2005 r. w sprawie T-57/03 SPAG przeciwko OHIM — Dann i Backer (HOOLIGAN), Rec. str. II-287, pkt 18 oraz z dnia 9 listopada 2005 r. w sprawie T-275/03 Focus Magazin Verlag przeciwko OHIM — ECI Telecom (Hi-FOCuS), Zb.Orz. str. II-4725, pkt 37].

32 Dlatego też izby odwoławcze mogą, z zastrzeżeniem przepisu art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, uwzględnić odwołanie na podstawie nowych okoliczności faktycznych, na które powołała się strona wnosząca odwołanie, lub na podstawie nowych dowodów przedstawionych przez tę stronę [wyrok Sądu z dnia 3 grudnia 2003 r. w sprawie T-16/02 Audi przeciwko OHIM (TDI), Rec. str. II-5167, pkt 81 oraz ww. wyrok w sprawie KLEENCARE, pkt 26]. Sprawowana przez izby odwoławcze kontrola nie ogranicza się do kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, lecz — z uwagi na dewolutywny charakter odwołania — wymaga ponownego rozpatrzenia sporu w całości, jako że izby odwoławcze mają obowiązek ponownie rozpatrzyć początkowy wniosek, uwzględniając przedstawione w odpowiednim czasie dowody.

33 Wbrew twierdzeniom OHIM, w postępowaniu inter partes ciągłość funkcjonalna między instancjami OHIM nie oznacza, że nie jest dopuszczalne — z uwagi na treść art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 — powoływanie się przez stronę przed izbą odwoławczą na okoliczności faktyczne lub prawne, których nie przedstawiła ona w postępowaniu w pierwszej instancji w zakreślonych w tej instancji terminach. Przeciwnie — funkcjonalna ciągłość skutkuje tym, że dopuszczalne jest powoływanie się przez taką stronę na wskazane wyżej okoliczności w postępowaniu przed izbą odwoławczą [ww. wyrok Sądu w sprawie Hi-FOCuS, pkt 37]. Stanowisko OHIM neguje ogólną kompetencję izb odwoławczych do rozstrzygania sporów.

34 Od zawartej w art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 zasady ogólnej, zgodnie z którą OHIM bada stan faktyczny z urzędu, przewidziane są dwa wyjątki. Po pierwsze, w postępowaniu dotyczącym względnych podstaw odmowy rejestracji badanie ogranicza się do okoliczności faktycznych dotyczących zarzutów i żądań przedstawionych przez strony. Po drugie, z ust. 2 tego artykułu wynika uprawnienie OHIM do fakultatywnego pominięcia dowodów, których strony nie przedstawiły „w odpowiednim terminie".

35 Z charakteryzującej stosunki między instancjami OHIM ciągłości funkcjonalnej wynika, że w postępowaniu odwoławczym przed izbą odwoławczą pojęcie „odpowiedniego terminu" należy rozumieć jako odnoszące się do terminu na wniesienie odwołania oraz terminów wyznaczonych w ramach tego postępowania. Z uwagi na to, że pojęcie to znajduje zastosowanie do każdego z postępowań zawisłych przed OHIM, upływ terminów na przedstawienie dowodów wyznaczonych przez jednostkę rozstrzygającą sprawę w pierwszej instancji pozostaje bez wpływu na to, czy dowody te przedstawione zostały „w odpowiednim terminie" przed izbą odwoławczą. Izba odwoławcza ma zatem obowiązek wziąć pod uwagę dowody jej przedstawione, niezależnie od tego, czy były one przedstawione w postępowaniu przed wydziałem sprzeciwów, czy też nie.

36 Nie można przychylić się do twierdzenia OHIM, zgodnie z którym określenie „z naruszeniem odpowiedniego terminu" nie jest tożsame z określeniem „po terminie", a wyznaczenie terminu przez wydział sprzeciwów na podstawie zasady 22 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 sprzeciwia się zastosowaniu art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 i uniemożliwia wykonywanie przez OHIM dyskrecjonalnych uprawnień wynikających z tego przepisu. Po pierwsze, z orzecznictwa wynika, iż art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 pozostawia OHIM swobodę oceny co do tego, czy należy wziąć pod uwagę okoliczności przedstawione po upływie terminu [wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-334/01 MFE Marienfelde przeciwko OHIM (HIPOVITON), Rec. str. II-2787, pkt 57]. Po drugie, przychylenie się do twierdzenia OHIM oznaczałoby przewagę takiej wykładni zasady rozporządzenia wykonawczego, która sprzeczna jest z wyraźnymi zapisami rozporządzenia ogólnego.

37 W sprawie niniejszej nie zaprzeczono, że o ile skarżąca przedstawiła tłumaczenie świadectw rejestracji na język postępowania po upływie terminu, to jednak załączyła te dokumenty do pisma zawierającego uzasadnienie odwołania do izby odwoławczej.

38 Zatem z uwagi na to, że skarżąca przedstawiła sporne dokumenty, załączając je do odwołania skierowanego do izby odwoławczej w terminie czterech miesięcy, o którym mowa w art. 59 rozporządzenia nr 40/94, nie można uznać, że są one spóźnione w rozumieniu art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94. Dlatego też Izba Odwoławcza nie mogła odmówić wzięcia ich pod uwagę (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Hi-FOCuS, pkt 38).

39 W związku z powyższym nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy wskazane przez OHIM rozstrzygnięcie zawarte w wymienionym wyżej wyroku w sprawie Chef, w którym nie chodziło o dowody przedstawione w postępowaniu przed izbą odwoławczą, lecz o to, czy wydział sprzeciwów był zobowiązany powiadomić wnoszącego sprzeciw o braku polegającym na nieprzedstawieniu przez niego w wyznaczonym terminie tłumaczenia świadectwa rejestracji wcześniejszego krajowego znaku towarowego. Ponadto w tej sprawie Sąd nie uznał za konieczne

wypowiedzieć się w kwestii, czy i w jakim zakresie okoliczności faktyczne lub prawne przedstawione po upływie wyznaczonego przez OHIM terminu mogły zostać uwzględnione przez ten urząd na podstawie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ wnoszący sprzeciw nie przedstawił tłumaczenia także po upływie terminu (ww. wyroki w sprawie Chef, pkt 63–65 oraz w sprawie Hi-FOCuS, pkt 39).

40 Nie jest również trafne powołanie się przez OHIM na rozstrzygnięcie zawarte we wskazanym wyżej wyroku w sprawie ELS, dotyczące przedstawienia dowodów używania wcześniejszego znaku towarowego po upływie terminu wyznaczonego przez OHIM w postępowaniu przed wydziałem sprzeciwów, ponieważ jeśli w postępowaniu przed izbą odwoławczą dowody przedstawione zostały w terminie, izba odwoławcza ma obowiązek je uwzględnić przy rozpatrywaniu odwołania (ww. wyroki: w sprawie KLEENCARE, pkt 32 i w sprawie Hi-FOCuS, pkt 40).

41 Wbrew twierdzeniom OHIM dopuszczenie nowych dowodów w postępowaniu przed izbą odwoławczą nie stanowi naruszenia prawa do obrony przysługującego zgłaszającemu znak do rejestracji, jeśli może on mieć pewność co do istnienia i dokładnego zakresu ochrony wcześniejszego prawa, na które powołano się w sprzeciwie. Jeśli dokumenty takie staną się przedmiotem sporu dopiero na etapie postępowania odwoławczego, do naruszenia prawa do obrony zgłaszającego znak do rejestracji nie dojdzie, jeśli będzie on mógł kwestionować istnienie lub zakres ochrony wcześniejszych praw w postępowaniu przed izbą odwoławczą, zgodnie z art. 61 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.

42 W sprawie niniejszej druga strona postępowania przed OHIM zajęła stanowisko w sprawie w piśmie z dnia 4 października 2002 r. złożonym w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów, zanim OHIM zażądał od skarżącej przedstawienia dowodów uzasadniających sprzeciw w języku postępowania, i nie zgłaszała ona żadnych zastrzeżeń w związku z brakiem zrozumienia przedstawionych przez skarżącą świadectw wystawionych w języku francuskim. Z uwagi na powyższą okoliczność OHIM nie może twierdzić, że druga strona postępowania przed OHIM

nie mogła uzyskać pewności co do istnienia i dokładnego zakresu ochrony wcześniejszego prawa, na które powołano się w sprzeciwie. W konkluzji należy stwierdzić, że dopuszczenie w sprawie niniejszej dowodów w postaci tłumaczeń na etapie postępowania odwoławczego nie naruszyłoby ani prawa do obrony przysługującego drugiej stronie postępowania przed OHIM, ani zasady równości broni stron.

43 Ponadto nie można zgodzić się z argumentem OHIM, zgodnie z którym postępowanie w sprawie rejestracji wspólnotowych znaków towarowych uległoby znacznemu wydłużeniu, gdyby strony mogły powoływać się po raz pierwszy na okoliczności faktyczne lub dowody przed izbą odwoławczą. Wręcz przeciwnie — to odmowa dopuszczenia dowodu z dodatkowego tłumaczenia przedstawionego w postępowaniu przed izbą odwoławczą spowodowała wydłużenie tego postępowania (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Hi-FOCuS, pkt 42).

44 Z powyższego wynika, że Izba Odwoławcza — nie wziąwszy pod uwagę dokumentów przedstawionych przez skarżącą w toczącym się przed tą izbą postępowaniu w terminie określonym w art. 59 rozporządzenia nr 40/94 — uchybiła obowiązkom, które na niej ciążą w związku z badaniem występowania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) wymienionego wyżej rozporządzenia, i naruszyła art. 74 tego rozporządzenia (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Hi-FOCuS, pkt 43).

45 Należy jednak rozważyć, jakie są konsekwencje takiego naruszenia prawa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem naruszenie przepisów postępowania powoduje stwierdzenie nieważności decyzji w całości lub części tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że gdyby do naruszenia nie doszło, zaskarżona decyzja mogłaby mieć inną treść (wyroki Trybunału: z dnia 29 października 1980 r. w sprawach połączonych od 209/78 do 215/78 i 218/78 Van Landewyck i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 2111, pkt 47 oraz z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 150/84 Bernardi przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 1375, pkt 28; wyroki Sądu: z dnia 6 lipca 2000 r. w sprawie T-62/98 Volkswagen przeciwko Komisji, Rec. str. II-2707, pkt 283 oraz z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie T-279/02 Degussa przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-897, pkt 416). Podobnie z samej treści art. 63 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94

w związku z ust. 3 tego artykułu wynika, że zarówno stwierdzenie nieważności, jak i zmiana decyzji izby odwoławczej możliwe są jedynie wówczas, gdy ta decyzja narusza prawo materialne lub przepisy postępowania [wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie T-247/01 eCopy przeciwko OHIM (ECOPY), Rec. str. II-5301, pkt 46].

46 W sprawie niniejszej nie można wykluczyć, że niesłusznie niedopuszczone przez izbę odwoławczą dowody mogłyby skutkować wydaniem innego rozstrzygnięcia w zaskarżonej decyzji, przy czym nie jest rolą Sądu zastępowanie OHIM w ocenie tych dowodów.

47 Dlatego też należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, bez konieczności wypowiadania się w kwestii pozostałych zarzutów.

W przedmiocie kosztów

48 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ OHIM przegrał sprawę, należy — zgodnie z żądaniem skarżącej — obciążyć go kosztami postępowania.

49 Należy oddalić przedstawione przez OHIM żądanie, by w razie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji obciążyć poniesionymi przez skarżącą kosztami drugą stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM — Novomarket. Regulamin nie przewiduje bowiem możliwości obciążenia kosztami postępowania przed Sądem strony, która nie występowała w tym postępowaniu w charakterze interwenienta, a tak jest w przypadku Novomarket.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 19 kwietnia 2004 r. (sprawa R 479/2003-2).**

2) **OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.**

Cooke García-Valdecasas Labucka

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 11 lipca 2006 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

R. García-Valdecasas